

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Dariusz Kała (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie **W. B.** oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2019 r.,
skargi obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt II Ka [...] uchyłającego wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 27 lutego 2018 r.
sygn. akt II K [...] i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

1. oddala skargę;

2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciąża oskarżonego.

UZASADNIENIE

W. B. został oskarżony o to, że w dniu 12 lipca 2017 r. w J. woj. [...], prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, w postaci samochodu osobowego marki F. o nr rej. [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem kolejno: Alkotest I próba 0,40 mg/l, II próba 0,43 mg/l, alkometr I próba 0,41 mg/l, II próba 0,40 mg/l, w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., II K [...] Sąd Rejonowy w J.:

- I. „na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego W. B. o czyn z art. 178a § 1 k.k. szczegółowo opisany wyżej w wyroku na okres próby 1 (jednego roku),

- II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. B. świadczenie pieniężne w kwocie 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
- III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,
- IV. na podstawie art. 63 § 3 k.k. zaliczył na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres jego rzeczywistego stosowania od dnia 12 lipca 2017 r.,
- V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06. 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty, zaś wydatkami obciążył Skarb Państwa”.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w całości, na niekorzyść oskarżonego, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a polegającego na przyjęciu, iż zarówno wina jak i stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się W. B. nie są znaczne, podczas gdy okoliczności sprawy w sposób jednoznaczny prowadzą do wniosków zgoła odmiennych.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w J. do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2018 r., sygn. akt II Ka [...], Sąd Okręgowy w P. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J.

Od powyższego orzeczenia skargę wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „mające wpływ na treść wyroku uchybienie art. 437 § 2 k.p.k. zdanie drugie – poprzez jego błędne zastosowanie, gdyż w sprawie nie zaistniał wypadek wskazany w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. ani nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości – a wskazana przez sąd konieczność ponownej oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości nie jest podstawą do uchylenia wyroku pierwszej instancji”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się bezzasadna i w konsekwencji musiała zostać oddalona.

Pisemne motywy wyroku sądu odwoławczego bardzo czytelnie wskazują, że powodem uchylenia wyroku Sądu Rejonowego był fakt, że organ *ad quem* nie zgodził się z dokonaną przez sąd *meriti* oceną stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz oceną stopnia jego winy. Sąd Okręgowy wskazał dobitnie na okoliczności, które pod istotnym znakiem zapytania stawiają tezę Sądu Rejonowego, że zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, są na takim poziomie, który pozwalałby na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Zaakcentowania wymaga, że organ odwoławczy nie dostrzegł potrzeby przeprowadzenia nowych dowodów, stąd też nie sposób zarzucać mu – tak jak to czyni skarżący – że wydanie wyroku kasatoryjnego było przedwczesne. Nie można również twierdzić, że decyzja o wydaniu wyroku kasatoryjnego winna być poprzedzona stanowczą konstatacją organu *ad quem*, że oskarżony powinien zostać skazany, ale z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k. musi to zrobić sąd pierwszej instancji. Takie wskazanie rażąco godziłoby wszak w zasadę swobodnej oceny dowodów i zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Reguła *ne peius* określona w art. 454 § 1 k.p.k. powoduje natomiast konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku wtedy, gdy ocena realiów sprawy dokonana przez sąd odwoławczy doprowadzi ów organ do wniosku, że zachodzi potrzeba **rozważenia** wydania wyroku skazującego, a do takiego rozstrzygnięcia, ze względu na zakaz określony w tym przepisie, sąd drugiej instancji nie jest uprawniony. I taka właśnie sytuacja zaistniała na gruncie przedmiotowej sprawy (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt IV KS 4/18).

Konkludując należało zatem stwierdzić, że wydając zaskarżony wyrok Sąd Okręgowy w P. nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 437 § 2 k.p.k., a w konsekwencji rozpatrywany środek zaskarżenia podlegał oddaleniu.

O kosztach sądowych postępowania skargowego orzeczono zgodnie, ze stosowanymi na zasadzie analogii, przepisami art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżonego.